

Ankara'da yapılacak en güzel aktivite: **ODTÜ ormanında gezinti**

Seda Meşeli Allard / Görseller: Xavier Allard-Özlem Özkan

Süper-hiper-mega marketlerin, 'mall'ların gün be gün ele geçirdiği şehir Ankara... Yaz aylarında 'dış mekanda eğlenceye' izin verilmeyen, insanları kapalı mekanlara tıkıla tıkıla şehrin soğuşundan bile şikayet etmez olduğu, mazot kokulu şehrim. Daha çok yol, daha çok taşıt, daha çok alışveriş ve tüketim! Tükettim, tükettin, tüketti. Beni tüketense tüketimin ta kendisi.

Ne karanlık bir başkent tablosu çizdim! Şimdi siz sandınız ki, Ankara, sıkıcı şehir, pis şehir. Eh zaten siz değil miydiniz arkadaşınıza "Ya o şehirde de nasıl yaşanır oğlum!" diye soran? Onun "Ama abi bak şu da var!" şeklindeki çıkışmalarına, "Bırak allasen, hayat mı var orada!" diyen?

Şimdi size biraz Ankara'nın hayat kaynağından, Yüzüncüyıl'ın temiz havasını borçlu olduğumuz ODTÜ'müzün biricik ormanından bahsedeyim de "Ankara'da hayat varmış" diyebilin!

Sabah erkenden yola çıkıp gelişmişlikten ilkelliğe(!) doğru yaptığımız huzur verici yolculuğu anlatayım size.

Orman yolunda, her gün evden okula giderken yürüyüş yolum boyunca bana eşlik eden sadık dostlarım 'karahindiba'lar çıkıyor karşıma. Her bir hallerini hayretle izlediğim ODTÜ'nün muhteşem sarı halısı karahindibaların (radika) hemen hepsi kaşla göz arasında bembeyaz tohum toplarına dönüşüverdiler bile. Daha geçen hafta her taraf sapsarıyken şimdi çimlerin üzerine kar yağmış gibi. Doğa ne de çabuk değişiyor, dönüşüyor.

Bir meşe çıkıyor yolumuza, palamutları salkım saçak... Söğüt, çınar, badem, iğde derken kampüste değil orman alanındayız artık... Hava mis, sessizlik şahane. Bir de huş ağacının hisirtisi karışmıyor mu işin içine! Solumuza bir sazlık çıkıyor, ormanda gördüğüm tek sazlık, yemyeşil ağaçlar arasında ne kadar da nevi şahsına münhasır... Gelincikler ordusu, kimi zaman gezimize eşlik ediyor.

Ormanda yalnız değiliz. Zira yolumuzu bir kaplumbağa kesiyor. Sonra bir diğeri ve bir tanesi daha... Ve ben önümdeki otun kekik olup olmadığını anlamaya çalışırken gözümün önünden geçen -ama benim göremediğim- tavşan... Kuşlar keza. Lakin saklıyorlar kendilerini, ötüşleri duyuluyor sadece. Kırılma ve saksağan dışında kuş görmüyorum ormanda. Ha bir de kampüse döndükten sonraki minik bir serçe. Ama sakın yanlış anlaşılmasın, otuzun üzerinde kuşun evi burası. Kerkenez, kukumav, ebabil, ibibik (diğer bir adıyla hüdhüd -ki kendisi bir Yaşar Kemal romanında, baskıcı devlet yandaşı kötü karakterdi!) bunlardan şimdi aklıma gelenleri...

Bir süre sonra birinci su kaynağına varıyor ve kana kana pak sudan içiyoruz. Badem ağaçları dizilmiş sağlıklı sollu, üzerlerinde ta geçen seneden kalma meyveler duruyor, toplanmayan meyveler ağaçtan düşmemiş, dallarında çürümüşler. Bir de çağlalar sarkıyor badem ağacının dallarından, tam da mevsimiymiş çağlanın, denedik ama dürüst olmak gerekirse bana çok ekşi geldi.

Parlament mavisini bir çiçek neredeyse ayak bastığımız her yere hakim olmuş gibi. Ne de narin, ne de alımlı! Biraz ilerleyince 'şeytan otu' çıkıyor karşıma, bu yanılmıyorsam 'baldiran otu'! Hani var ya Sokrates'in zehirlendiği ot, işte ondan... Şu bir kez ısırmanın bile hayatı sona erdirebileceği ot. Orman böyle işte, ölümle yaşam elele gidiyor; şifa dağıtan otlar bir yanda, zehir dolu bitkiler diğer yanda...

İki saati geçkin yürüyor ve sonunda tepedeki çeşmeye varıyoruz. Meğerse bugün 'orienteeing' yarışması varmış ve

çeşme de hedeflerden biriymiş. İlginç olan, çeşmenin yanına iki tane kocaman damacana koymuşlar, koşup kan ter içinde çeşmeye ulaşanlara 'temiz su' diye damacana suyu veriyorlar. Kendimi tutamayıp, o damacanaadakinin zaten dağlardan gelen temiz suyun ticarileştirilmiş hali olduğunu ve kesinlikle şırl şırl akan sudan daha temiz olamayacağını söylüyorum. Bazen gerçekten inanmıyorum, kafamız hakikaten çok karışmış olmalı ki 'doğal' ve 'temiz'in anlamıyla ilgili, dağdaki kaynağın yanına damacana su getirebiliyoruz!

Eski bir maden olduğunu tahmin ettiğimiz bir yapının yanından geçiyoruz, üzerinde "1956" yazıyor. Kemerli iki kapısı var, kapılardan birinin önü kaplumbağadan geçilmiyor, "Demek ki..." diyoruz, "Burası kaplumbağaların evi..."

Yürürken adaçayına benzer bir ot çıkıyor karşıma, tam ne olduğunu kestiremiyor, yine de alıyoruz yanımıza, çay yaparız diyerekten. Yabani rokalı her yanı sarmış. Tadı gerçekten de çok acı; yine de asla yenmez değil. Isırğan da var ormanda, dokunanın canını yakıp kan dolaşımını hızlandırmaya pek bir meraklı. Çimlerin ortasında sırttan çok güzel bir çiçek çekiyor dikkatimi, nasıl da 'buraların hakimi benim' gibi dimdik duruyor. Yazıyı okuyup ne olduğunu bilen arkadaşlar, bu çiçeğin adının ne olduğunu paylaşırlarsa vallahi çok sevineceğim.

Çoğunlukla çam ve ahlat olan ağaçların sağlıklı sollu dizili olduğu yoldan yavaş yavaş yürüyerek, -ve güneşin altında da cayır cayır yanarak!- Büyük Spor Salonu'nun olduğu yere ulaşıyoruz. Zaten ODTÜ'de bir atkestaneden bir de çamdan geçilmiyor. Kemal Kurdaş'ın bir zamanlar bozkır ODTÜ'yü yeşillendirme çabasının meyvesi olan çam kokusu, ODTÜ'nün resmi kokusu seçilmeli bence. Çamın kokusu hoş ama etkileri pek de hoş değil aslında bakılırsa. Zira çam ağacının iğne yaprakları asidik olduğundan toprağa düştüğünde çeşitliliğe izin vermiyor. Biraz dikkatle bakarsanız, ODTÜ'de yan yana sıralanmış çamların altında başka bitkilerin bitmediğini görürsünüz. Muhtemelen az suya ihtiyaç duyduğundan dikilmek için seçilmiş bu kadar çam yerine, ekosistemin çeşitliliği adına keşke başka alternatifler de düşünülseymiş...

Son olarak, tüm yürüyüşüm boyunca "Ah şimdi gözümün gördüğünü bir de o bana o muhteşem diliyle anlatıverse!" diye andığım Yaşar Kemal'in okuduğum "Üç Anadolu Efsanesi"nden beni çok etkileyen bir paragrafta bitirmek istiyorum yazımı. Şöyle anlatıyor Karacaoğlan'ı büyük usta:

"Neden sonradır ki ayıktı. Sazını usulcacık yanına koydu. Kalktı, çamlığa doğru yürüdü sonra da... Dağların ötesinde ak bulutlar... Sonra eline bir hanımböceği geldi, kondu. Hava ılıktı. Bir zaman hanımböceğinin elinin üstünde dolaşmasına baktı. Hanımböceğine muhabbetle baktı. Parmağının ucuyla sırtına dokundu böceğin. Sıcacık, kara benekler kırmızı üstündeydi. Ötelerde bir uğultu duydu... Bir gürültü. O yana döndü. Yürüdü.

Dünyadaki bütün yaratığı, ağacı, kuşu, böceği, insanı, her şeyi en derin sevgisiyle kucakladı. İliklerine kadar aşk duyardı dünyanın her şeyine. Yağmuruna, kışına, borasına, sıcağına, soğuşuna... Dünyanın en küçük, en değersiz şeyine bile kocaman açılmış çocuk gözleriyle, hayretle bakardı. Türküsü, sesi bir coşma, bir kendinden geçmeydi, dünyaya karşı."

"Aaa ODTÜ ormanında bir de şu var, onu neden yazmadın?" diyenler hemen iletişime geçsinler benimle... Haydi artık, bırakın şu 'mall'ların 'mall'larını, beslemeyin doymaz canavarı. Kıştırmanın ruhunuzu. Açın gözlerinizi merakla doğanın her hareketine. Yazımı, belli belirsiz esen bir rüzgarın, ihlamur ağacından taşıdığı hoş kokuyla noktalıyorum. Yeşille kalın.

